

Og Forholdet bliver ikke mindre besynderligt, naar vi se hen til Brevsamplingsstederne. Med den paa Finansloven for næste Aar opførte Lønningsforbedring for Brevsamlerne, vil disse blive lønede med indtil 850 Kr. om Aaret, vel at mærke netto, da de ingen Medhjælp behøver.

Til Sammenligning skal endvidere anføres, at Brevsamplingsstederne ialt distribuere $5\frac{3}{4}$ Million Breve om Aaret med en Udgift for Postvæsenet af 275,000 Kr., medens Postekspeditioner distribuere $9\frac{1}{2}$ Million Breve om Aaret, for hvilket Postvæsenet betaler 120,000 Kr.

At der er noget skævt i dette til Skade for Postekspeditørerne, tillade vi os at forvente erkendt, og Skævheden rettes ikke, naar vi se hen til, at Prisen paa alle Livsfornødenheder i de svundne Aar er steget meget betydeligt, og at Administration og Bevillingsmyndighed har søgt og vedblivende søger at bringe Overensstemmelse mellem dette og Embedsmændenes Løn, ligesom Tilfældet er mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i Almindelighed, medens man hidtil har holdt Postekspeditørerne udenfor, naar der var Tale om nye Lønningslove for Postvæsenet, ligesom der heller ikke ad administrativ Vej er gjort noget til Forbedring af vore Kaar.

Vi maa imidlertid indrømme, at vi først i de senere Aar med Kraft har søgt at interessere vor Foresatte for en Forbedring af vore Forhold, og at vi, navnlig hos Hs. Ekscellence Indenrigsminister Berg og Generaldirektør Kierboe har mødt en Forstaaelse og Sympati, der støtter os i Haabet om et gunstigt Udfald.

Naar vi nu henvender os til det højtærede Udvalg, er det i den Formening, at dette for alle Parter vil findes at være den naturligste Vej til et endeligt Maal. Vi skal derhos overfor det højtærede Udvalg tillade os at præcisere, hvad der paa Lønningsomraadet er vort Ønske.

Vi ønske da:

- at Lønnen for Postekspeditørerne fastsættes med et Minimum af 1,200 Kr.;
- at den for hver Postekspedition fastsatte Løn er at opfatte saaledes, at en Del, der dog af Hensyn til Kasse- og Regnskabsarbejde bør være noget større end den højeste Brevsamlerløn, betragtes som Postekspeditørens personlige Andel, medens den anden Del betragtes som Godtgørelse for Medhjælp og udbetales uden Hensyn til, om Vedkommende antager Medhjælp eller foretrækker selv at bestride hele Arbejdet, og
- at saavel Lønnen som Medhjælpssummen forøges efter en Skala og paa en Basis, der nærmere vil være at fastsætte.

Tillige tillade vi os at fremsætte Ønsket om Pension af den ovenfor som Postekspeditørens personlige Løn nævnte Andel.

Virkeliggørelsen af dette Ønske spiller for os en stor Rolle, og vi anføre med Tak, at vi ogsaa paa dette Omraade har mødt Velvillie hos vore højeste Foresatte.

Som Forholdet nu er, er vor Afgang fra Banernes Tjeneste, naar Alder og Svagelighed træder til, i Almindelighed ensbetydende med vor Afskedigelse fra Postvæsenet, men vi faar kun Pension som Stationsforstandere, ikke som Postekspeditører.

Vi finde, at der er et Brud paa Retfærdighed i dette. Vi har maaske i en Menneskealder forestaaet begge Embeder paa en for Staten og Publikum tilfredsstillende Maade; begge Embeder ere lige vigtige; men kun af det ene tilkender man os Pension, for det andets Vedkommende betragtes vi som fyldstgjorte ved den Løn, vi har oppebaaret i Tjenesten, medens det virkelige Udbytte, vi har haft, ofte er saa ubetydeligt, at vi kun ere vedblevne at være Postekspeditører, fordi det var gjort os til en Pligt, som vi ikke kunde sige os fra. I andre Tilfælde, navnlig ved de mange smaa Postekspeditioner, der klare sig uden eller med ringe Medhjælp, har Postlønnen spillet saa stor en Rolle, at det føles som relativ Fattigdom, naar den afskedigede Indehaver af begge Embeder henvises til al leve af Jernbanepensionen og helt og holdent mister den anden Indtægt.

For de eventuelle Enker stiller Forholdene sig endnu værre.

Endvidere maa vi holde for, at vor Postlønnings ikke kan ses under Synspunktet: Sportler eller Biindtægter. Dels er Jernbanelønnen bevisligt fastsat